

При завръщането му въ София, още по-скръбна изненада го очакваше: узна че Галиановъ е въ лудницата. Необузданный бѣсъ отъ грандоманія, при дълго прѣсилено мозъчно напъвание, и растяще раздражение отъ несполукитѣ и крайно унижителний приемъ на литературнитѣ му незрѣлости погубихъ тая млада, разгорещена глава...

Ниловъ не намираше душевенъ миръ.

Единъ день Галиановъ издѣбна пазачитѣ и избѣга въ Куру-Багларъ та се обѣси на едно дърво.

Громъ порази Нилова при тая вѣсть. Той се почувствова страшно виноватъ. Голѣмъ дѣлъ отговорность, стори му се, лежеше и на него за гибелта на това момче.

— А бѣше толкова лесно да го вразумѣ, бѣбреше си той, като му кажахъ слово трѣзво, разумно, челоуѣшкo, а не това безсмысленно „Прѣкрасно!“ Азъ съмъ нравствения убиецъ на Галианова.

Тежината на това съзнание примазваше, задушваше Нилова. Вечерта, отъ напръгнато самоизмъчване и въртене на съвѣстѣта, помисли, че и той самъ може да полудѣе, ако това нравствено истезание се продѣлжи. И една необорима жажда да си исповѣда нѣкому „грѣха“, да се обвини, да се накаже, та съ туй да му улекне малко, се появи у Нилова съ голѣма сила. И веднага му хрумна едно невѣроятнo рѣшение: той грабна перото и надраска съ трѣскава ржка слѣдующата записка:

„Господинъ Градоначалнико!

„Увѣдомявамъ Ви, че истинския виновникъ за трагическия край на Галианова съмъ азъ. Признавамъ прѣстѣпленieto си и чакамъ покорно вашитѣ распореждания.

Н. Ниловъ.“